

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 09.09.2020, sp. zn. 8 Tdo 789/2020, ECLI:CZ:NS:2020:8.TDO.789.2020.1

Číslo: 47/2021

Právní věta: Nenaplnění podmínek pro uložení výjimečného trestu vyžadovaných v § 54 odst. 2 tr. zákoníku nebrání soudu mimořádně zvýšit obviněnému trest odnětí svobody podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku, jsou-li splněna v něm stanovená zákonná kritéria, neboť každé z těchto ustanovení má jinou povahu a obsahuje odlišná hlediska.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 09.09.2020

Spisová značka: 8 Tdo 789/2020

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Mimořádné zvýšení trestu odnětí svobody, Výjimečný trest

Předpisy: § 54 odst. 2 tr. zákoníku
§ 59 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného J. H. proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 3. 2020, sp. zn. 7 To 1/2020, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 5 T 22/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2019, sp. zn. 5 T 22/2019, byl obviněný J. H. uznán vinným pokusem zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 a § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a přečinem nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, za což byl odsouzen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 20 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci. Rovněž bylo rozhodnuto o náhradě škody a nemajetkové újmy.

2. Proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podali odvolání obviněný, v jeho neprospěch proti výroku o trestu státní zástupce, a poškození L. R., I. B. a M. B. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 3. 3. 2020, sp. zn. 7 To 1/2020, rozhodl tak, že z podnětu odvolání

obviněného, státního zástupce a poškozeného L. R. podle § 258 odst. 1 písm. d), f) tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným pokusem zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 tr. a § 140 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a přečinem nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se obviněný dopustil skutkem popsáním ve shodě s tím, jak jej zjistil a ve svém rozsudku popsal soud prvního stupně. Tento skutek spočívat v tom, že obviněný

dne 28. 9. 2018 v době kolem 13:00 hodiny v úmyslu usmrtit poškozené G. R. a L. R. nejdříve v kuchyni rodinného domu č. p. XY v obci XY, okres B., z krátké samonabíjecí střelné zbraně zn. ČZ vzor 70, ráže 7,65 mm, nezjištěného výrobního čísla, spadající do kategorie „B“ podle § 5 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, kterou držel bez potřebného povolení v rozporu s § 12 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, v platném znění, nejméně jednou vystřelil na poškozeného G. R., jehož zasáhl jednou do levé části hrudníku, čímž mu způsobil poranění levé plíce, plicní tepny, srdečnice a žeber se zakrvácením levé hrudní dutiny, v důsledku čehož poškozený na místě zemřel, poté obviněný vyšel na přilehlý pozemek uvedené nemovitosti, kde opakovaně vystřelil na poškozeného L. R., který zde čekal na poškozeného G. R., a tohoto zasáhl nejméně třemi střelami do oblasti hrudníku a břicha a do dlaně pravé ruky, kterou se poškozený kryl poté, když upadl na zem, obviněný následně v útoku na poškozeného L. R. střelnou zbraní přestal, neboť mu došly ve zbrani náboje a na místo přiběhly další osoby, které slyšely volání poškozeného L. R. o pomoc, přičemž obviněný způsobil poškozenému L. R. mimo jiné dva průstřely pravé plíce a bránice a poranění orgánů dutiny břišní s následným zakrvácením hrudních dutin a dutiny břišní, což bezprostředně ohrožovalo jeho život, avšak jeho smrt byla odvrácena vysoce specializovanou odbornou lékařskou péčí, která byla poskytnuta po urgentním transportu do Ústřední vojenské nemocnice.

3. Odvolací soud odsoudil obviněného za tyto trestné činy podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 22 let, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Ve shodě s rozsudkem soudu prvního stupně uložil obviněnému i trest propadnutí věci a rozhodl i o jeho povinnosti k náhradě škody a nemajetkové újmy v penězích. Odvolání poškozených I. B. a M. B. podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Obviněný J. H. podal proti uvedenému rozsudku Vrchního soudu v Praze prostřednictvím obhájce dovolání s odkazem na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř.

5. S poukazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obviněný namítal, že soudy nesprávně vyhodnotily konflikt mezi ním a poškozeným G. R. jako vraždu, ačkoli ve skutečnosti jednal za podmínek nutné obrany podle § 29 tr. zákoníku, neboť odvracel útok vedený střelnou zbraní proti své vlastní osobě, a že jeho jednání vadně posoudily jako vraždu s rozmyslem podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku, ač závěry soudů jsou založeny na extrémních rozporech.

6. Obviněný zejména vytkl, že soudy nesprávně hodnotily výpověď poškozeného L. R., která byla výsledky provedeného dokazování vyvrácena, soudy však pochybnosti plynoucí z této výpovědi neadekvátně bagatelizovaly a poškozeného považovaly za věrohodného, čímž založily extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a právním posouzením věci. Vadnost skutkových závěrů obviněný dovodil i z nedostatků v odborném vyjádření z oboru kriminalistika, jehož zpracovatelku obviněný navrhoval před odvolacím soudem vyslechnout, avšak tomuto jeho návrhu nebylo vyhověno, namísto toho soud sám závěry odborného vyjádření vlastním neobjektivním způsobem interpretoval.

7. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný namítal nedostatky při ukládání trestu podle § 59 odst. 1, 2 tr. zákoníku, neboť soud prvního stupně podle tohoto ustanovení nepostupoval, a tudíž ho nemohl užít ani odvolací soud, který tak obviněnému uložil trest mimo trestní sazbu, a tedy trest nezákonný.

8. K podanému dovolání se vyjádřil státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství a konstatoval, že podstatná část textu dovolání je obsahově shodná s odvoláním obviněného, když nově brojí v zásadě pouze proti trestu uloženému odvolacím soudem. Protože se s jeho námitkami proti skutkovým zjištěním, která nenaplnují žádný z důvodů dovolání podle § 265b tr. ř., vypořádaly soudy v odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí, v podrobnostech na ně státní zástupce odkázal.

9. Státní zástupce nepovažoval za naplněný ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., jehož prostřednictvím obviněný brojil proti uložení trestu odnětí svobody v trestní sazbě zvýšené podle § 59 tr. zákoníku. Dovolatel však nepopírá, že mu byl trest uložen v rámci trestní sazby se zvýšením podle § 59 tr. zákoníku, a proto citovaný dovolací důvod nemohl být naplněn, zvláště když trest nevybočil z trestní sazby stanovené v trestním zákoně. Námitka obviněného se tak zcela míjí s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., jelikož obviněný nenapadá ani samotné naplnění důvodů pro užití § 59 tr. zákoníku či jeho neopodstatněnost. Výhrady proti výroku o trestu proto neodpovídají nejen uplatněným dovolacím důvodům, ale ani žádnému jinému důvodu dovolání, a proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl dovolání jako podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

III.

Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného podané prostřednictvím obhájce, jak bylo citováno výše, je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde ho lze učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

11. Tentýž závěr však nebylo možné učinit ve vztahu k dodatku k dovolání, jenž byl doručen Krajskému soudu v Praze dne 21. 5. 2020, neboť toto podání nesplňuje náležitosti dovolání vymezené v § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř. Zmíněný dodatek k dovolání byl totiž sepsán přímo obviněným, bez povinného právního zastoupení obhájcem, a tedy se nepovažuje za dovolání, jak o tom byl obviněný v napadeném rozsudku soudu druhého stupně náležitě poučen.

IV.

Důvodnost dovolání

12. Nejvyšší soud se nejdříve podrobně vypořádal s dovolacími námitkami obviněného, které podřadil pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a jež směřovaly vůči výroku o vině. Na základě argumentace rozvedené v rozhodnutí dospěl k závěru, že tyto námitky neodpovídají žádnému ze zákonných dovolacích důvodů.

13. Na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný brojil proti výroku o trestu, protože má za to, že mu neměl být trest ukládán ve výměře zvýšené za podmínek § 59 odst. 1 tr. zákoníku, a byl-li mu uložen trest ve výši 22 let, označil ho za trest uložený mimo zákonem stanovenou trestní sazbu.

14. Výhrady obviněného zaměřené proti postupu podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku u trestu odnětí svobody nesouvisejí s druhem trestu, který by snad zákon nepřipouštěl, jestliže odnětí svobody je druhem trestu, který zákon pro konkrétní trestný čin umožňuje uložit. Tak tomu je i v posuzovaném

případě, kde za zločin vraždy podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku je možné uložit trest odnětí svobody. Výměra tohoto trestu zvýšená nad horní hranici na podkladě § 59 odst. 1 tr. zákoníku rovněž nedopadá na uvedený dovolací důvod v alternativě vyjádřené formulací „ve výměře mimo trestní sazbu“, protože jde o mimořádné zvýšení trestu odnětí svobody nad zákonem stanovenou horní hranici, avšak za splnění zákonných podmínek, takže při jejich dodržení nejde o trest, který by byl vyměřen mimo trestní sazbu.

15. Námitka obviněného zaměřená proti výroku o trestu a vytýkající nesplnění podmínek podle § 59 tr. zákoníku směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, který zrušil rozsudek soudu prvního stupně z podnětu odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obviněného a sám uložil obviněnému úhrnný trest podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku na rozdíl od soudu prvního stupně i za použití § 59 odst. 1 tr. zákoníku, v důsledku čehož mu trest odnětí svobody zvýšil o dva roky.

16. Nejvyšší soud se neztotožnil s výhradami obviněného o nesprávnosti tohoto kroku, protože závěry odvolacího soudu vztahující se k výši trestu, jímž je nutné na obviněného působit se zřetelem na všechny ve věci skutečnosti zjištěné ve věci a týkající se jeho osoby i na okolnosti, za nichž byl čin spáchán, vycházejí z obsahu spisu a odpovídají účelu a smyslu trestu při dodržení zásady proporcionality. Rovněž úvahy odvolacího soudu o nutnosti ukládat obviněnému trest ve zvýšené trestní sazbě za využití § 59 odst. 1 tr. zákoníku mají oporu v obsahu spisu. Odvolací soud v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí k potřebě mimořádného zvýšení trestu odnětí svobody popsal své úvahy v reakci na požadavek státního zástupce, který v odvolání podaném v neprospěch obviněného vytýkal mírnost trestu uloženého soudem prvního stupně a domáhal se uložení výjimečného trestu podle § 54 odst. 2 tr. zákoníku. Důvodným shledal uvedené odvolání v námitce, že soud prvního stupně uložil příliš mírný trest. Státnímu zástupci však již nevyhověl v tom, že by bylo možné uložit trest výjimečný, pro nějž v přezkoumávané věci neshledal dostatečné opodstatnění z hledisek, jež v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil zejména tím, že ve smyslu § 54 odst. 2 tr. zákoníku nebyla závažnost posuzovaného zločinu velmi vysoká (okolnost, že byl spáchán na dvou osobách, byla obviněnému přičtena k tíži již v rámci právní kvalifikace). Neshledal naplněnu ani druhou alternativně stanovenou podmínku, že by náprava u obviněného byla obzvláště ztížena. Při závěru o nesplnění podmínek pro výjimečný trest však dospěl k závěru, že obviněnému je možné uložit trest odnětí svobody ve zvýšené trestní sazbě podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku.

17. Nejvyšší soud se s tímto závěrem odvolacího soudu ztotožnil a považuje za vhodné nejprve uvést, že vyloučení splnění podmínek pro uložení výjimečného trestu podle § 54 odst. 2 tr. zákoníku nebrání, aby soud obviněnému zpřísnil trest odnětí svobody za podmínek § 59 odst. 1 tr. zákoníku, jsou-li v posuzovaném případě splněny, neboť každé z těchto speciálních ustanovení má jinou povahu a obsahuje odlišná hlediska. Výjimečný trest podle § 54 tr. zákoníku je zvláštním typem trestu odnětí svobody, a to s ohledem na výměru, v jaké se ukládá (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 725). Zákon připouští možnost zvýšit horní hranici sazby trestu odnětí svobody i u výjimečného trestu ve smyslu § 59 odst. 2 věty druhé tr. zákoníku.

18. Ustanovení § 59 odst. 1 tr. zákoníku upravuje mimořádné zvýšení trestu odnětí svobody a je obecným ustanovením sloužícím pro zpřísnění tohoto druhu trestu ukládaného recidivistům. Využije se proto u pachatele, který znovu spáchal zvlášť závažný zločin (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku), ač již byl pro takový nebo jiný zvlášť závažný zločin potrestán, a soud tak může uložit trest v horní polovině trestní sazby odnětí svobody stanovené v trestním zákoně, jejíž horní hranice se zvyšuje o jednu třetinu, jestliže závažnost zvlášť závažného zločinu je vzhledem k takové recidivě a ostatním okolnostem případu vysoká nebo možnost nápravy pachatele je ztížena. Horní hranice trestní sazby trestu odnětí svobody může po zvýšení podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku převyšovat 20 let. Při ukládání výjimečného trestu odnětí svobody nad 20 až do 30 let nesmí horní hranice po zvýšení hranice převyšovat 30 let. Smyslem institutu mimořádného zvýšení trestní sazby odnětí svobody podle § 59

odst. 1 tr. zákoníku je přísnější postih delikventů, kteří mají sklon dopouštět se opakovaně zvlášť závažných trestných činů. Jde o nástroj trestní politiky, jímž se zákonodárce snaží poskytnout společnosti účinnější ochranu před obzvláště nebezpečnými pachateli se špatnou prognózou a zvýšenou pravděpodobností dalšího páčání závažné trestné činnosti. Jde o institut mimořádný, při jehož užití je třeba postupovat velmi opatrně a jehož podmínky je třeba vykládat restriktivně (viz přiměřeně nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 4. 2007, sp. zn. [III. ÚS 747/06](#)).

19. Posoudí-li se skutečnosti, které odvolací soud v přezkoumávaném rozhodnutí zvažoval, je zřejmé, že se zabýval podstatnými hledisky zákonem vymezenými v § 59 odst. 1 tr. zákoníku a shledal je naplněnými v tom, že obviněný spáchal znovu zvlášť závažný zločin, byť v minulosti byl odsouzen jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 tr. zák. Vypořádal se i s tím, že zvlášť nebezpečnou recidivu v trestním zákoníku (účinném od 1. 1. 2010) nahradil institut mimořádného zvýšení trestu odnětí svobody zakotvený v § 59 odst. 1 tr. zákoníku, který je nutné užít v případech, kdy ani předchozí odsouzení u pachatele zjevně nevedlo k jeho nápravě. Vrchní soud proto uložil obviněnému s ohledem na jeho narušenou osobnost s nereálnou možností nápravy trest ve výměře stanovené podle § 59 odst. 1, 2 tr. zákoníku v délce 22 let, což je spíše při dolní hranici tohoto mimořádného zvýšení trestní sazby, jejíž základní nezvýšená horní hranice činí 20 let, po zvýšení o jednu třetinu pak 26 let a 8 měsíců.

20. Nejvyšší soud pro úplnost podle obsahu vyžádaných spisů o předchozích odsouzeních a na doplnění stručné argumentace odvolacího soudu zdůrazňuje, že obviněný byl rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 27. 5. 1997, sp. zn. 1 T 18/97, mimo jiné potrestán za trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zák. (spáchaný jednak vůči vlastní dceři mladší 18 let a jednak vůči další osobě mladší 15 let, s níž žil ve společné domácnosti a měl ji ve své péči, přičemž tuto osobu také vydíral a týral zvlášť surovým způsobem) trestem odnětí svobody v trvání 7 let.

21. Další odsouzení za zvlášť závažný trestný čin vyplývá z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 6. 2005, sp. zn. 1 T 129/2004 (v návaznosti na rozsudek Okresního soudu v Mělníku ze dne 8. 6. 2004, sp. zn. 14 T 75/2004), jímž byl obviněný odsouzen pro trestné činy nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 a § 187 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., jichž se dopustil jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 tr. zák., a pro trestný čin ohrožování výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a) tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 let a 8 měsíců. Uvedenými trestnými činy (mimo jiné) obviněný požadoval po poškozené (původně jako osobě mladší 18 let, posléze již zletilé) různé sexuální praktiky, za což jí poskytoval drogy - pervitin, dalším osobám (některým též mladším 18 let) ji prodával či bezplatně poskytoval. Uvedený trest obviněný vykonal dne 6. 6. 2014 (mezitím vykonával i tresty za jinou, méně závažnou trestnou činnost).

22. Na podkladě těchto zjištění Nejvyšší soud shledal úvahy a závěry odvolacího soudu správnými, protože u obou dřívějších odsouzení [jak podle § 242 odst. 2 tr. zák., tak i podle § 187 odst. 2 písm. b) tr. zák.] trestní zákon z roku 1961 umožňoval uložení trestu odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby ve výši 10 let. Těmito dvěma odsouzeními obviněný naplnil podmínku podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku, že již byl pro takový nebo jiný zvlášť závažný zločin potrestán. Zvlášť závažným zločinem podle § 14 odst. 3 tr. zákoníku se rozumí úmyslný trestný čin, na který trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let. Tato podmínka může být naplněna i v případě, jestliže pachatel byl dříve potrestán za zvlášť závažný úmyslný trestný čin ve smyslu § 41 odst. 2 tr. zák. To platí ovšem jen tehdy, pokud byl pachatel dříve potrestán pro trestný čin, na který trestní zákon stanovil trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let, neboť jen takový zvlášť závažný úmyslný trestný čin odpovídá definici zvlášť závažného zločinu podle § 14 odst. 3 tr. zákoníku (viz rozhodnutí pod č. 27/2011 Sb. rozh. tr.). Podle shora uvedených zjištění vyplývajících z obsahu vyžádaných spisů tedy není pochyb o tom, že obviněný, jenž se nyní dopustil pokusu zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 a § 140 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, který

je ve smyslu § 14 odst. 3 tr. zákoníku zvlášť závažným zločinem, spáchal tento čin po předchozím odsouzení pro jiné zvlášť závažné zločiny, které naplňuje znak potrestání.

23. Kromě uvedeného Nejvyšší soud v této trestní věci shledal splněnými i další podmínky pro mimořádné zvýšení trestu odnětí svobody podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku a ztotožnil se s odvolacím soudem v tom, že soudem prvního stupně uložený trest na samé horní hranici trestní sazby podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku v trvání 20 let nepostačoval k dostatečné nápravě obviněného, jenž spáchal velmi závažný čin, jehož nebezpečnost je zvýšena pro opakované páčání zvlášť závažných trestných činů, a tedy je dán racionální důvod, proč musí být postižen v rámci zvlášť zpřísněné trestní sazby, když zde nepostačuje ke splnění účelu trestního zákona výměra trestu v rámci „normální“ (tj. o třetinu nezvýšené) trestní sazby. Uvedený závěr má oporu v povaze chráněného zájmu, způsobu provedení činu, a následcích, které nastaly. Závažnost zde převyšuje obvyklou úroveň závažnosti zvlášť závažných zločinů. Současně s tím koresponduje závěr, že dostatečný trestní postih obviněného nelze zajistit bez zvýšení horní hranice trestu odnětí svobody, a to zejména s ohledem na okolnosti, které vyplývají z předchozích odsouzení obviněného, u něhož je zřejmé, že ani dlouhodobé tresty u něj nevedly k nápravě, když zneužil podmíněného propuštění z výkonu předchozího trestu odnětí svobody ke spáchání další závažné trestné činnosti. V posuzované trestní věci bylo nutné vzít v úvahu i další okolnosti spáchaného trestného činu, když po střelbě na G. R. si obviněný u sebe ponechal střelnou zbraň, vykročil s ní ven (bez známek lítosti či zděšení ze svého předchozího činu, bez snahy přivolat pomoc, apod.), kde opakovaně vystřelil na L. R., u něhož sice nedošlo ke smrti jen dílem náhody, včasného zásahu osob ze sousedství a svědka M. B., který poté, co během telefonního hovoru s L. R. zaslechl střelbu, přivolał lékařskou pomoc. Nešlo tedy o přičinění obviněného. K tomu je třeba dodat, že obviněný se vůbec nezajímal o poškozeného L. R., který byl vážně zraněn. Svůj čin obviněný nedokonal jenom proto, že mu během střelby na tohoto poškozeného došly náboje a v mezidobí na místo přiběhly další osoby, tedy ze zcela náhodných a na obviněném nezávislých důvodů.

24. Důležitou okolností kromě již zmiňovaných je i celkové chování obviněného v minulosti, neboť k jeho poslednímu odsouzení, které předchází nyní dovoláním napadenému rozhodnutí, došlo rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 5. 1. 2018, sp. zn. 19 T 20/2017, jímž byl odsouzen za přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou (v tomto případě obviněný s mačetou v ruce vyhrožoval poškozenému, který byl v té době zákazníkem v restauraci, že jej zabije, pokud okamžitě neodejde, přičemž tohoto činu se dopustil dne 3. 8. 2017). Obviněný vykonal uvedený trest dne 3. 6. 2018, což rovněž svědčí o krátké době, která uplynula od dříve uloženého trestu odnětí svobody. Rozhodné je i to, že obviněný se uvedené trestné činnosti násilného charakteru dopustil necelé 4 měsíce po podmíněném propuštění z posledního výkonu trestu odnětí svobody. Lze též poukázat na závěry znaleckého zkoumání osobnosti obviněného, u něhož je možnost nápravy prakticky vyloučena, neboť jde o hrubě poruchovou dissociální osobnost s narušeným přizpůsobením, emoční nestabilitou, impulzivitou a s opakovaným postihem činů obdobného násilného charakteru. Jeho schopnost poučit se z výkonu trestu a z předchozího kriminálního jednání je u něj prakticky nulová.

25. Nejvyšší soud tedy nemohl přisvědčit dovolání obviněného v tom, že by výměra uloženého trestu i s přihlédnutím k podmínkám § 59 tr. zákoníku v dané věci odporovala zásadám pro ukládání trestu, ale naopak ve všech směrech z důvodů výše uvedených shledal správným postup odvolacího soudu, neboť byly splněny podmínky pro zpřísnění trestního postihu. Uložení trestu odnětí svobody ve zvýšené sazbě bylo nezbytné a žádoucí pro důraznější a represivnější postih obviněného, u něhož nepostačí uložení trestu odnětí svobody na samé horní hranici jeho nezvýšené sazby, neboť tato nevystihovala závažnost projednávaného činu.